

Luku 2 Rakas poikani "Rakas poikani" olet varmaan jo iso mies kun luet tämän ja todennäköisesti on mennyt vuosia siitä kun viimoiksi näit minut ja puhuit kanssani. Äitisi ja isäsi eivät voineet enää yhdessä ja äitisi ja isoisäsi toivomuksesta olin antanut huoltajuutesi äidillesi, koska oma huono terveyteni pakotti minut oleskelemaan pitkiä jaksoja poissa maasta. Myöhemmin äitisi oli saanut poistettua vierailuoikeuteni ja tapasimme vain hyvin harvoin ja silloinkin aina valvotuissa olosuhteissa. En tiedä mitä äitisi on sinulle kertonut isästäsi. Sinä kutsuit minua "vanhaksi kameliksi"; sanat joita viisivuotias ei itse ole keksinyt ja siksi oletankin että olet kuullut ne joltain lähellä olevalta aikuiselta. Suuri ikäero äitisi ja isäsi välillä on tehnyt mahdottomaksi sen että olisit saanut kasvaa ydinperheessä, mutta sen sijaan olet kasvanut suurperheessä, jonka sinun dominikaaninen sukusi on sinulle antanut. Olet ehkä tietoinen siitä että olet syntynyt Suomessa, keskellä talvea, lumen ympäröimässä mökissä keskellä metsää? Lumen ja talven saartamana, lämpöisessä tuvassa ja lämpöisessä kehdoissa, äitisi ja isäsi sinua hoitivat ja ruokkivat ja sait syntymälahjaksesi oikeuden sekä Suomen että USA:n kansalaisuuteen isänperintönä? Tiedät kai että olit vanhenevan isäsi suurin ilo ja onni ja että olin niin suunnattoman ylpeä sinusta? Kastoimme sinut evankeliseen luterilaiseen uskoon ja annoimme nimeksesi Eric. Sinulla on tätejä ja pikkuserkkuja Suomessa, Ruotsissa ja puolisisar Floridassa ja myös setä USA:ssa. Elämä on erottanut meidät ja en saa edes tavata sinua, mutta olen aloittanut oikeusprosessin että saan vietyä sinut pois maasta, joko äitisi kanssa tai ilman. En halua poikani kasvavan ja varttuvan aikuiseksi tässä ytimiään myöten korruptoituneessa maassa, sairaassa yhteiskunnassa, pikkurikollisten, rosvojen ja moraalittomien ihmisten parissa. Minulla on heikko terveys ja olen insuliinista riippuvainen, jota ei aina ole Samanan apteekeissa, mutta hamstraan Floridasta ja Suomesta ja pidän jääkaapissa. Et muistuta minua ulkonäöltäsi: olet tumma kuten äitisi, ruskeasilmäinen, kiharatukkainen dominikaanipoika, et ole perinyt isältäsi eurooppalaisia kasvojenpiirteitä. Olet perinyt jotain muuta: musikaalisuutesi on minulta. Olen harrastelijamusikko, soittanut tanssiorkestereissa ja ravintoloissa, keikoilla ja omaksi ilokseni, bassoa ja trumpettia, vähän saksofoniakin, koko ikäni. Musiikkiharrastukseni alkoi jo hyvin nuorena. Ravintolasta palaava isäni kuuli keskellä yötä soittoa, kuin enkelienmusiikkia, pimeässä kammarissa. Hänen vanhimpansa oli tehnyt pienen soittimen isän vanhaan tupakka-askiin. Seuraavan arkipäivänä menin isän kanssa kirkonkylän ainoaan musiikkikauppaan ja sain kitaran. Olen kuullut sinun soittavan isoisän kitaralla ja olet selvästi musikaalisesti lahjakas. Muista se ja kehitä taitojasi; tulet saamaan musikaalisuudestasi suurta iloa. Et voi edes aavistaa miten pahalta minusta tuntuu kun näen mustelmasi jotka äitisi ja isoisäsi ovat aiheuttaneet sinulle primitiivisellä ja raa'alla kurinpidollaan. Äitisi sanoo että kaikki dominikaanisiksi lapset kasvatetaan remmillä ja kylpysandaalilla ja ihmisiä heistä tulee vanhempiaan kunnioittavia ja kauniisti käyttäytyviä kansalaisia. Hän on väärässä: fyysinen kuri on pahasta ja tekee lapsesta uhmaavan, tekopyhän silmänpalvojan. Aikuisena hänestä tulee epärehellinen ja korruptoitu. En haluaisi sitä sinusta. Yritä olla suututtamatta abueloa (isoiisää) hän lyö lujempaa. Olen päättänyt yrittää saada sinut itselleni ja pois siitä huonosta kasvuympäristöstä. Vaikka henkeni menisi siinä prosessissa." * * * Laura lopetti lukemisen siihen. Hän sujautti kirjeen takaisin mappiin ja laittoi sen poistettavien roskien joukkoon. Sairaamiehen hallusinaatioita. Ravintola- hotelli, bed and breakfast, kalansavustamoprojekteja oli jo yksi pahvilaatikollinen täynnä, lehtileikkeleitä, piirustuksia talouslaskelmia. Valokuvia, tulosteita, blogia ja mietelmiä. Matkoja sairaamiehen minuuteen ja ulospäin. Kuolinsiivousta, niin muodikasta, mutta vanhan kaavan mukaan. Kuolleet on poissa, eloonjääneet selvittävät sotkun. Jokaisella on mielipide siitä mikä on tärkeää ja mitä pitäisi säilyttää. Laura tunsu väsymystä ja kyllästymistä. Parasta kai hävittää kaikki jäljetkin kipeästä menneisyydestä. Paljon harmia

kaikille oli Jussi ehtinyt aiheuttaa Suomeen palattuaan, etenkin läheisilleen. Tuhlaajapoika oli palannut, mutta vaikka alkuun näytti että elämä oli hänestäkin tehnyt nöyrän, ei se ollut kuin silmänlumetta. Esirukouksetkin olivat menneet hukkaan, samoin Reiman viisaat keskustelut. Sitä mukaa kun ensimmäinen hirsimökki alkoi valmistua, Jussin suhtautuminen läheisiin, yhteiskuntaan ja ympäristöön alkoi palata omalle katkeralle uralleen. Väärinymmärretty taiteilija, kansainvälinen liikemies, pohjattoman itsekeskeinen entinen sahatyöläinen, hitsaaja, asuntovaunupuiston manageri, opettaja, turistibussin kuljettaja, opas, retkien järjestäjä, taksifirman omistaja, ravintolamuusikko ja narsisti, mikään ei koskaan riittänyt ja vaatimaton elämä keskisuomalaisessa maisemassa, kalastaen, trumpettia soitellen, netissä surffaillen ja tyttöystävän kanssa seurustellen ei tyydyttänyt hänen perustarpeitaan etenkin kun tulojen pienuus ja elämäntyö eivät käyneet yhteen: Juhani Alakoski ei ollut luopunut amerikkalaisesta unelmastaan eikä onnen tavoittelusta, jonka hänelle oli luvattu viimeistään silloin kun hän vannoi kansallisuusvalan ja omaksui täysin sikäläisen yhteiskuntansa arvot. Hän tunsi elämänsä menneen hukkaan, epäonnistuneensa ja vaatimaton elämä hirsimökissä ja terveet elämäntavat eivät tuntuneet enää niin houkuttelevilta. Sitä paitsi Koskenrannan mökissä oli talvella kylmää. Vuolukivitakka lämmitti ja olihan sähköpatteritkin päällä, mutta joka kerta kun piti käydä ulkona henki salpautui ja kädet kohmettuivat ja välihousut päästivät Siperian tuulet läpi. Mervi ehdotti että jos hän ostaisi kaupungista asunnon niin Jussi voisi muuttaa sinne ja jätettäisi Koskenranta vain kesäasunnoksi. Mervin kaksioon Pääskysportille muutettiin sinä vuonna ennen joulua. Juhani Alakosken sota suomalaista yhteiskuntaa vastaan alkoi pian hänen tervehtymisensä jälkeen. Byrokratia, kaavakkeiden täyttäminen, palaverit eri instanssien kanssa, Kelan kanssa asioimisen turhauttamana hän alkoi kirjoittaa mediassa, yleisönosastoissa, netissä, järjestää yhdenmiehen mielenosoituksiaan kirkonkylän (joka nyt oli kasvanut kaupungiksi), toreilla ja kaduilla. Paluumuuttajan protestiliike kasvoi pakkomielteeksi: mikään ei ollut enää hyvin tässä neukkujen hallitsemassa maassa, Brezhnevin liikenneympyröistä Kelan ämmiin ja bolševikkeihin jotka kontrolloivat kaiken. Kun sitten Kela alkoi vaatia takaisin asuntotukia, koska paluumuuttaja oli jo pitkään asunut susiparina pankkineidin kanssa niin mies ratkesi taas juomaan, harrastamaan puhelinterroria ja mikä pahinta terrorisoimaan lääkärisiskoaan, joka kieltäytyi kirjoittamasta todistuksia veljensä sanelun mukaan. Migreenit olivat alkaneet hellittää, mutta kakkostyyppin sokeritauti vaati nyt piikityksen ja insuliinin käyttö tuli päivittäiseksi rutiiniksi. Alkoholin ja lääkkeiden käytön sumentamat aivot taistelivat demonejaan vastaan katajaisen kansan jääräpäisyydellä. Jussin kaikkein primitiivisimmät luonteenpiirteet tulivat sitä enemmän esiin mitä enemmän hän käytti lääkkeitä ja joi; nälkäisestä sylivauvasta oli kasvanut vanheneva mies jolle vain yksi asia oli tärkeää: hänen omien toiveidensa ja tarpeidensa täyttäminen ja toteuttaminen. Maarit-sisko oli kerran sen kiteyttänyt tyttärelleen joka oli valittanut enostaan: ”Jussi ei ole ollut koskaan kiinnostunut tarpeeksi sinusta ollakseen sinulle tarkoituksellisesti paha. Ainoastaan jos olla paha sinulle juuri sillä hetkellä olisi tyydyttänyt jotain perverssiä tarvetta hänessä purkaa omaa turhautumistaan sijaiskärsijään, hän oli sinulle ilkeä. Ei enollasi ollut mitään sinua vastaan, päinvastoin, hän piti sinusta.” Sisaruksista Maarit ja Johnny olivat hänelle läheisimpiä ja tukivat häntä pitkään, aivan loppuun saakka ei sekään tuki ehkä kantanut, kun hekin ottivat jo välimatkaa kyllästyneenä hyväksikäyttöön ja oman edun jatkuvaan tavoitteluun, oman äidin rahoihin kajoamiseen ja epärehellisiin maakauppoihin. Kun Jussi ilkeä kiillo silmissään nauroi sisarelleen Maaritille päin naamaa ja sanoi, että hän voi manipuloida äidin tekemään ja sanomaan mitä tahansa, että äiti on täysin hänen kontrollissaan niin Maarit oli ensimmäistä kertaa elämässään tuntenut niin syvää vihaa, että kuten hän asian myöhemmin ilmaisi ”jos

minulla olisi ollut ladattu ase kädessä olisin ampunut sen sian”. Se oli sen jälkeen kun Mervi oli lähtenyt saamattaan koskaan lainaamiansa rahoja takaisin. Jussi oli kyllästynyt kalastelemiseen ja torvensoittoon, myynyt huvilansa, sijoittanut voitot rantatonttiin Dominikaanisessa Tasavallassa, tonttiin johon hän ei saanut kuitenkaan rakennuslupia, koska se oli historiallinen maamerkki Kolumbuksen rantautumisen muistona, (hupsista, myyjät ja meklarit olivat unohtaneet mainita asiasta) mutta hän osti ylempää palmurannalta hyväkuntoisen savitiilitalon ja tontin vuoristosta. Kun velat Suomessa oli maksettu niin rahatkin olivat lopussa ja niin Jussi talutti dementoituneen vanhan äitinsä pankkiin. Äidillä oli siellä lukittu tili jossa hänellä oli arkkurahat. Tilit suljettiin ja Jussi lähti tekemään bisnestä ulkomaille ja sitä paitsi hänellä oli jo uusi morsian: asuntovaunusta, hiekkarannalta oli löytynyt tumma nuori nainen, 28-vuotias, jonka gringo oli hiljakkoin kuollut. Mihin, ei ollut aivan varmaa, miehellä oli sairauksia ja hän kävi Miamiassa lääkärissä tuon tuostakin, mutta koska hänen eläkkeensä ja vakuutuksensa menivät amerikkalaisten rintaperillisten tileille, niin Sanita oli uuden ”sokeripapan” tarpeessa. Jussi oli vakuuttunut että hän oli löytänyt elämänsä sulostuttajan joka saattaisi hänet hautaan saakka. Musta käsi joka liikuttaisi hänen keinutuoliaan rantatalon terassilla, näköala merelle, aurinko laskee länteen. Juhani Alakoski ja Sara Maria Geraldina Santacruz vihittiin maistraatissa Samanassa ja vihkitodistus lähetettiin Suomeen Pihlajaveden kaupungin seurakunnan virastoon, jossa edelliseltäkin oli rekisteröity: Juhani Alakoski ja Phyllis Johnson, 1968, Fort Pierce, USA, Juhani Alakoski ja Alicia Liliana Escobar, 1973, Boynton Beach, USA, Juhani Alakoski ja Molly Raitanen, 1975, Boynton Beach, USA. Väliin oli mahtunut pitkä jono epävirallisia partnereita, avokkeja, tyttöystäviä, suomalaisiakin, Mervi mukaan luettuna ja josta etenkin Maarit oli toivonut veljelleen elinikäistä elämänkumppania, mutta veljen aggressiivinen käyttäytyminen ja sijaiskärsijöiden käyttäminen oman pahanolonsa purkamiseen syövytti vihdoinkin Mervin rakkauden Jussia kohtaan ja kun loppusuoralla tuli vielä fyysistäkin pahoinpitelyä, niin Mervi oli ottanut tappiot hyväkseen, koonnut tavaransa ja lähtenyt. Ulos Mervi Järvinen, sisään Sanita Santacruz. Ei kuitenkaan aivan niin nopeasti.